

Rudi, de zoon van Charel en Marcella, die zie ik nog wel eens in Doel. Nog altijd bezorgd om de katten, of wat er van hun nageslacht overblijft.

Was het ook niet Rudi die die frietketel of soepmixer nog een keer wilde testen alvorens die te verkopen op de jaarlijkse rommelmarkt? Goed, misschien dat het een strijkijzer was of een televisietoestel. Dat kan ook, want in betere tijden hadden Charel en Marcella er een florierend winkeltje in huishoudapparatuur. Maar om een lang verhaal kort te maken: de stroomleidingen, weggebeerd door kattenpis en onderdom, waren niet bestand tegen dit experiment, en er ontstond brand.

En Rudi zich daarover nu zo schuldig voelen, dat hij de taak van zijn vader zaliger op zich heeft genomen? Onterecht, zoveel is zeker... maar de katten spinnen er wel garen bij.

Toegegeven, als rode draad is het wat magertjes misschien. De draad is te dun geworden, zo dun als de bevolkingsdichtheid in Doel, zo dun als de stroomleidingen in het winkeltje. Er zitten rare knopen in, hier en daar is hij gefarfeld. Hier en daar is hij doorgebrand of verstorven.

RODE Draad

Er zou een rode draad moeten in mijn verhaal, zeggen mijn uitgevers. Zo'n figuur als Marcella uit mijn eerste boek. Als geen ander kon zij de geschiedenis van het dorp vertellen! Beter nog: met haar negentig jaar was ze de geschiedenis van het dorp.

Maar Marcella woont allang niet meer in Doel. Het huisje waar ik Charel en Marcella voor't eerst ontmoette, is niet meer. Afgebrand, drie dagen voor de Scheldewijding van 2013.

Een groot geluk dat Charel en Marcella, een jaar eerder al, veilig en droog naar een bejaardentehuis in Beveren waren verkast. De straathoek van de Vissersstraat en de Camermansstraat ruikt voor eeuwig naar raet. En naar kattenpis. Want de katjes verzorgen, die van de inwoners die al eerder het dorp verlieten, dat was de taak die Charel op zijn stramme schouders had genomen.

Charel

Ruoli

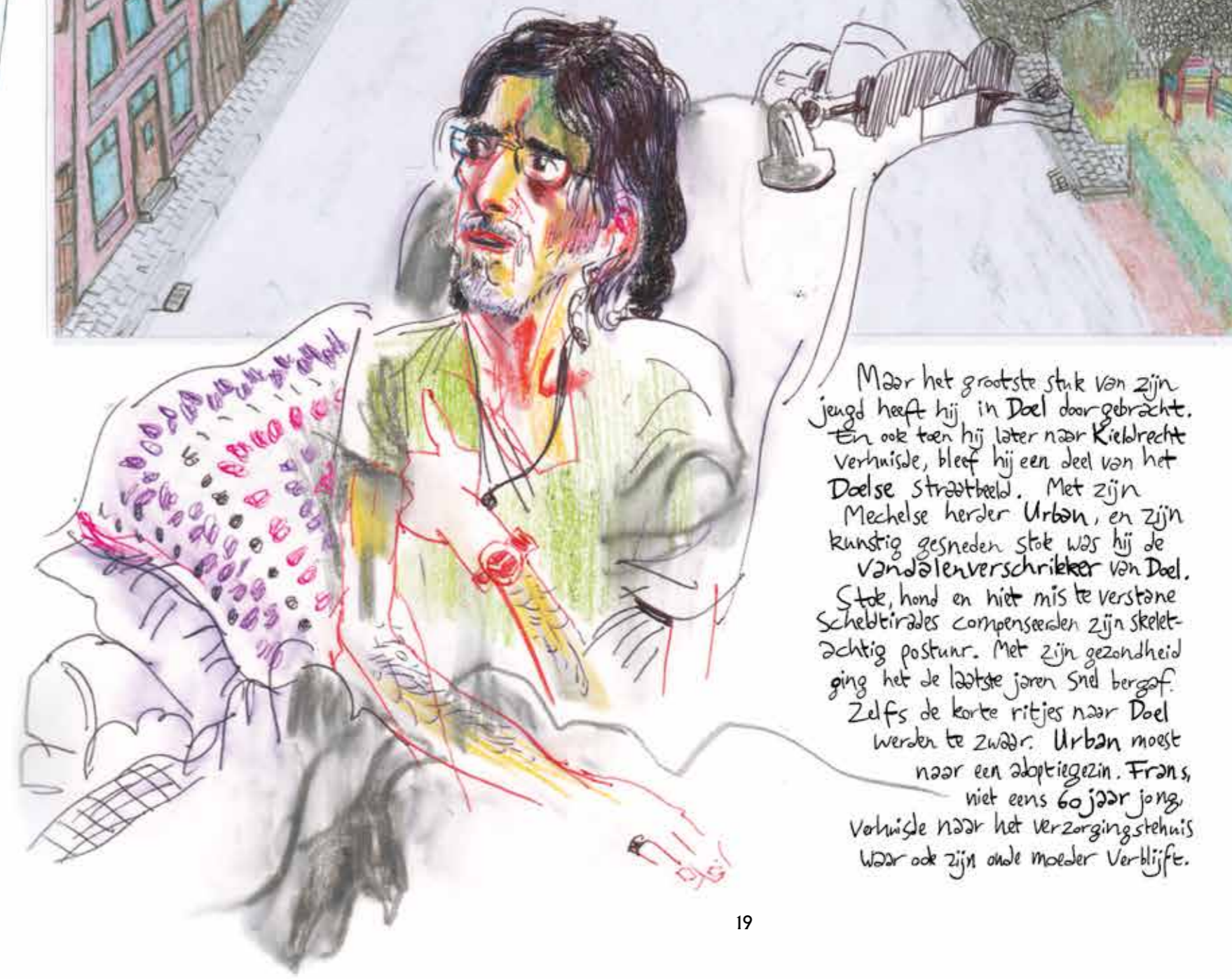
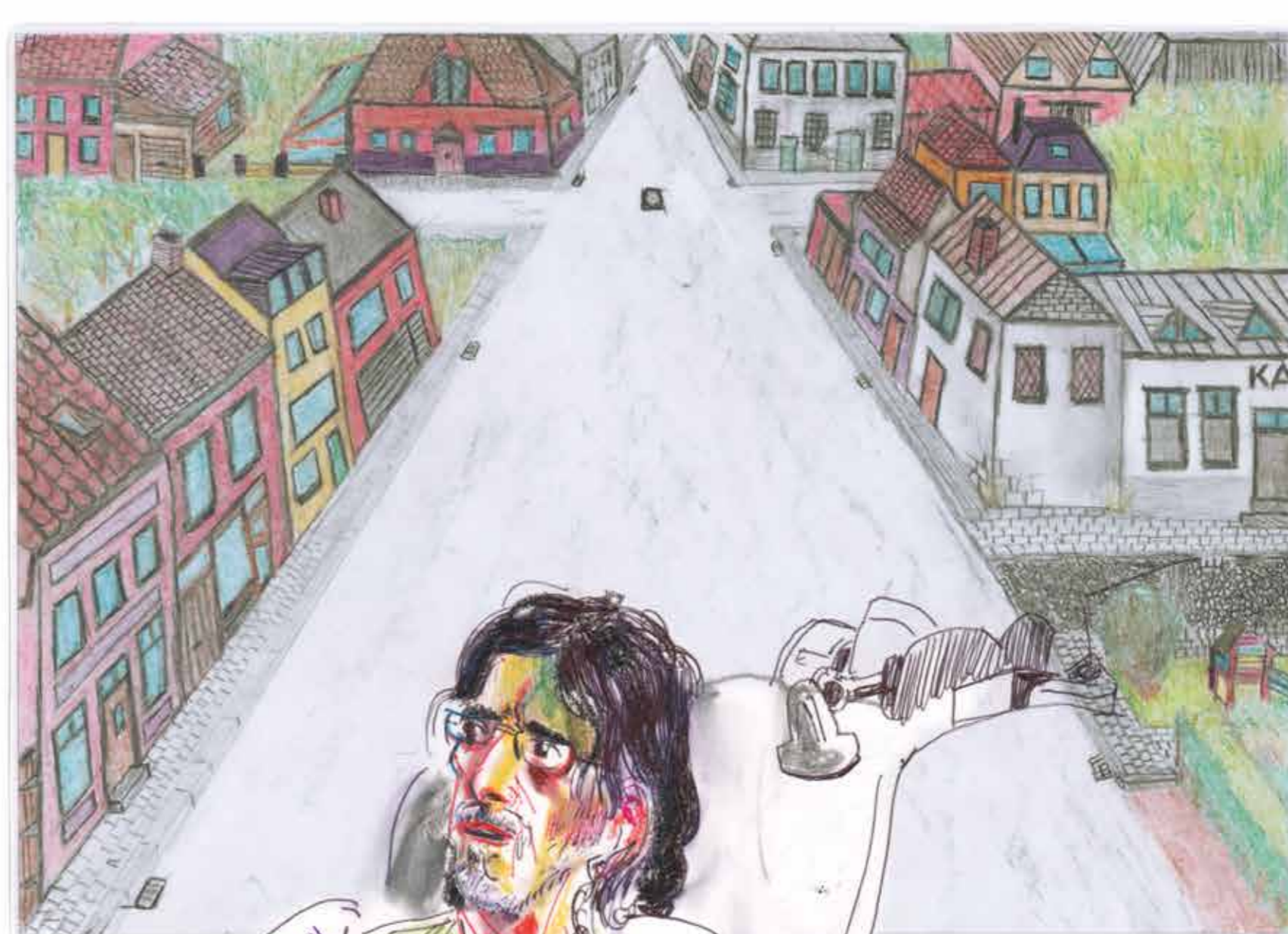
Zoals Marcello vroeger van naaldje tot draadje kon vertellen welke minister op welke datum welke beslissing had genomen, hoe de inwoners altijd maar wonhapiger werden en bij bosjes verbrokken, eieren voor hun geld kiezend, hoe ze uiteindelijk nog maar met dertig over waren... Nee dat kan ze niet meer. Heden en verleden zijn teveel verstrengeld geraakt, stukken van het verhaal zijn voorzood uitgewist. Ze moet nochtans een knappe schooljuf geweest zijn, zeventig jaar geleden, en ik vrees dat ze met haar honderd kilo toch nog een kop boven mij uit zou steken mocht ze nog eens haar rug rechten terwijl ze met de rollator voor de twaalfde keer naar de koekenkast schuift. Want ze wil niet dat ik met honger of dorst wegga.

Handwritten notes in various colors (black, green, red) scattered across the bottom of the page.

Wie wel nog over een prima geheugen beschikt, een fotografisch geheugen nog wel, dat is Frans Sans. Zijn tekeningen brengen verdwenen straatbeelden en gesloopte huizen terug tot leven. Ik mag er enkele gebruiken voor mijn boek. Speciaal voor mij tekent hij het afgebrande winkeltje. Hoe Doel een mens tekent, dat zie je aan Frans. Een geboren Doelenaar is hij niet, want zijn vader - zijn vermoedelijke vader, voegt zijn onde, moedertje er lachend aan toe - was van 't Stad.

Maar het grootste stuk van zijn jeugd heeft hij in Doel doorgebracht. En ook toen hij later naar Kiebrecht verhuisde, bleef hij een deel van het Doelse straatbeeld. Met zijn Mechelse herder Urban, en zijn kunstig gesneden stok was hij de vandaalverschrikker van Doel. Stok, hond en niet mis te verstane Schebbirades compenseerden zijn skeletachtig postuur. Met zijn gezondheid ging het de laatste jaren snel bergaf. Zelfs de korte ritjes naar Doel werden te zwaar. Urban moest naar een adoptiegezin. Frans, niet eens 60 jaar jong, verhuisde naar het verzorgingsstehuis waar ook zijn oude moeder verblijft.

9 EN NOTELAAR

Nog negentig jaar werd het leven in Doel Marcella te zwaar. Het tehuis in Beveren waar ze tot haar honderdste zal verblijven, heet De Notelaar.

Het stoffelijke overschot, dat daar voor de hoofdingang op een bedje van hakselhout ligt, moet ooit een reinzin van een boom geweest zijn. In haar schoot draagt de dode moeder, die bij leven driehonderdvierendertig daizend en twee okkernoten baarde, een plastic potje, waarin een jong Notenboompje groeit.

Vandaag heeft men de moederstronk in een kleinrig wollen vestje gestoken. Ik vraag me af welke lapje Marcella gebreid heeft. Het blauwe, haar lievelingskleur?